

MIDNATTSROPET

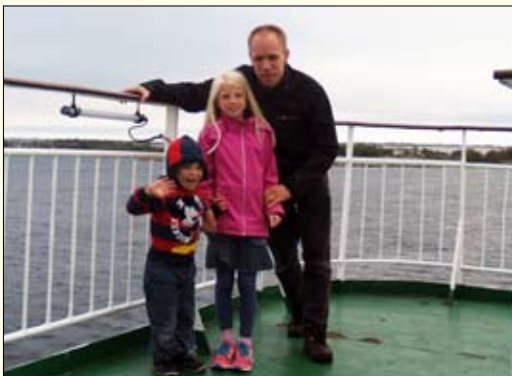
MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Åsiktsförföljelse i Sverige Ledaren sid 4

Låt aldrig ropet MARANATA gå förlorat. Det djup som ropar till Guds djup: Kom Herre Jesus!

Predikan av Berno Vidén, sid 18

Lämnar landet för Pilgrimsskolan

- Att prioritera annorlunda är en nödvändighet om vi ska rädda nästa generation och vinna människor för Gud.

Intervju med Emanuel Johansson, sid 8

Ekko från årets so

Årets sommarkonferens blev kulmen på sommarmånadernas tältmötesserie. Uppslutningen med syskon som kom från när och fjärran var som en frukt av tidigare utåtriktade satsningar. Temat, *Tro med konsekvenser*, präglade budskapet och svarade mot församlingens behov av att lyssna in vad Gud vill nu. I undervisningen drogs riktlinjer upp och under kvällarnas väckelsemöten bekräftades budskapet och fick sitt gensvar hos syskon som sökte Gud i bön och gav uttryck för sina upplevelser i sång och vittnesbörd. Här följer några av konferensens vittnesbörd som ger en aning om den väckelseatmosfär som rådde.

Pelle Lind:

Idag är frälsningens dag!

Jag har mött människor som jag försökt samtala med och få med till möten. Då har jag märkt ibland att det finns en viss seghet – kanske också lite bitterhet. De tycker att de har varit med Gud förr i tiden och – ja, lite som jag också själv kunde känna tidigare. De pratar om hur det var förr. Hur de upplevt Gud på ett nära sätt förr i tiden, till väckelse för tio, tjugo och trettio år sedan. Det är naturligtvis jättebra att man gjort det. Men det är faktiskt så här att Jesus lever idag också!

Vi vet ju vad Jesus sa till rövaren på korset: I dag skall du vara med mig! Giv oss i

dag vårt dagliga bröd, står det också.

En broder predikade här-omdagen från Korintierbrevet: ”Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag. Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag” (2 Kor 6:2).

Ibland tror jag att vi behöver komma i den positionen som lärjungarna var i då de sa till Jesus: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord” (Joh 6:68).

Jag har nog själv varit något av den människan som talat om förr i tiden. Inte bitter kanske, men seg. Men Gud har också gett oss en läng-

tan. Den har vi fått, oavsett om vi är troende eller inte. Det finns en längtan hos alla människor att komma till Skaparens närhet. För min del var det nog så som det står i Aages sång: ”en längtan jag närde”. Till slut blev det så för mig att den där längtan blev starkare än allt det andra. Till och med starkare än segheten!

Längtan. Det finns en sång: ”O Herre, våra hjärtan längtar efter löftets särlaregn.”

I sångboken *Särlaregn* står att den är upptecknad av Algot Nicklasson. Det är den, men en judisk man har skrivit den, och Algot Nicklasson skrev sista versen.

O, Herre, våra hjärtan längtar;
Efter löftets särlaregn, När
hedningar och judar som
Guds folk blir ett igen. Allt
som skilt dem åt är borta
Då är stillad varje strid, Gud
regera skall på Sion, Hela
jorden skall ha frid.

*Kör: Då strömmar skall flyta i
öknen vi upplever Gudsrikets
tid. Hela jorden blir fylld av
Guds ära, För evigt vi äger
Guds frid.*

Varje krossat hjärta han helar
Han den blinde synen ger, Då
den stummes tunga jublar
Inga bojor finnes mer. Var-
je fängelse skall öppnas
Världens synd skall plånas
ut. Gud regera skall på Sion
Ty all makt är hans till slut.

Då den ringe skall upphöjas
Och den stolte störtas ned Då
var krokig stig skall rätas
Och Guds flod skall flyta
bred. Då Guds härlighet och
ära Alla folkslag klart skall
se Då Guds Ord går ut från
Sion, Från Jerusalem med
frid.

Då från öst till väst den lyser
Nådens underbara sol. Ingen
svälter, ingen fryser Gud är
allt från pol till pol. Jorden
fylls av jubelsånger Lidandet
där får sin grav. Från Guds
livsträd hälsa kommer, Gud
oss tröstar med sin stav.

Tack Herre Jesus för din
frid. Tack för den frid som
bara du kan ge oss. Tack
för den längtan som bara du
kan nära, Herre Jesus. Jag
prisar och tackar dig för din
frälsning, och tack för att du
kommer snart! Tack för din
nåd. Amen. ■

mmmarkonferens

Jakob Hafsahl:

- Måtte jag aldrig få ett bekvämt liv?

Jag har några tankar jag ska försöka dela med dig. Det har blivit en bön i mitt hjärta att jag aldrig måtte få ett bekvämt liv. Ett liv där man drar sig undan, sitter i en fätölj någonstans och är kristen. Ett liv med ett tänkesätt att man tror att Jesus ska komma någon gång, men man hoppas

att han inte kommer så snart, för man har det väldigt bra och bekvämt här på jorden.

Vi har hört om hur världspopulationen rusar uppåt som den aldrig gjort förr. Tänk om lika många människor som sitter här i tältet ikväll har fötts medan jag gick upp på plattformen! Hur skulle Guds rike få framgång om vi

alla hade ett bekvämt liv och satt hemma i våra soffor eller bara levde för oss själva? Hur skulle människor kunna bli frälsta? Hur skulle de få höra om det underbara hoppet vi har? Få veta att det finns ett hem, en far, en familj.

Guds rike går inte bakåt om människor vi vittnar för skulle välja att inte ta

emot frälsningen, men det får framgång för varje själ vi vittnar för och som säger ja till frälsningen. Tiden är kort. Jesus kommer snart. Ta vara på de sista sekunderna! Vi måste gå ut med det hopp vi har, med evangelium, det glada budskapet.

Jesus lever, och han kommer snart! Amen. ■

Camilla Hafsahl:

- Enda kriteriet för att få komma till himlen!

Det finns ett sammanhang i Uppteckelsen som berört mig mycket. Det handlar om de kristna, den stora vita skaran, som har kommit hem.

- En av de äldste frågade mig: "Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån har de kommit?" Jag svarade: "Min herre, du vet det." Då sade han till mig: "Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför står

de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel, och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. De skall aldrig mer hungra eller törsta, inte heller skall solen eller någon annan hetta träffa dem. Ty Lammets blod som står mitt för tronen skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon" (Upp 7:13-17).

Det har gripit mig så väldigt, just detta, att det enda kriteriet för att komma till himlen,

är att tvätta sina kläder i Lammets blod. Att ha tagit emot Jesus som sin Frälsare. Det är Jesus som är vägen till himlen. Och det griper mig så väldigt att få tänka att där ska

det finnas människor från alla folk och stammar och språk. Folk som har funnit samma väg, samma Frälsare. Vi ska mötas där en gång! ■

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2016

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Maranataförsamlingens plus-
giro: 44 10 05-6

Hemsida:

www.maranata.se

E-post:

info@maranata.se

BÄLLSTA
MEDIACENTER

Hemsida:

www.shop.maranata.se

(Media)

E-post:

bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till Midnattsropet och
litteraturmissionen:Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134,

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

Åsiktsförföljelse

Text: Berno Vidén

Tema för årets Boksmässa i Göteborg är Yttrandefrihet, något som redan satts på prov då en inbokad utställare efter

påtryckningar först nekades delta, för att efter juridisk prövning återigen välkomnas. Spelet bakom kulisserna där starka krafter vill styra och bestämma om vad som får ställas ut till allmän beskådan, och utav vem, vann inte den här gången – motståndet fick böja sig.

År 1999 utsattes Maranataförsamlingens monter för sabotage på bokmässan. Den gången var det uttalade feminister som låg bakom attacken. Speciellt hade förövarna inriktat sig på att både lägga beslag på och förstöra en av titlarna; *Låt dig inte skrämmas av homosex-maffian* av Arne Imsen. Ur montern stals 400 böcker och Biblar. En av de författare som gav sitt fulla stöd till aktionen och som yrkade på att stoppa Maranataförsamlingens medverkan under mässan, var feministen Mian Lodalen. Hon menade att om mässan valt att släppa in Maranata som utställare, så måste den även acceptera dylika reaktioner med vandalisering.

Dåvarande mässgeneral Bertil Falck värnade dock mer yttrandefriheten än några författares inskränkta syn på det hela: – *Jag tänker inte böja mig för utomparlamentariska aktioner som den här. Författare och journalister ska värna om det fria ordet. Det här liknar mer de bokbål som förekom i Hitlertyskland. Jag tar avstånd från dem som förstört Maranatas monter* (Journalisten.se 1999).

Åsiktsfriheten är stark i Sverige, men att omsätta sina åsikter i handling är lika starkt begränsat. Allas lika rätt, är något av en grundargumentation i många debatter och diskussioner, men så fort någon uttrycker en åsikt som hamnar utanför politisk korrekthet och rådande trend, finns det inte längre någon förståelse. Då är det ut i kylan, utfrysning, som gäller. Det kan handla om något så enkelt som rätten att sjunga en psalm eller be en bön tillsammans med en patient på ett sjukhus.

Maranataförsamlingen har historiskt påtagligt fått erfara hur svagt stöd yttrandefriheten har i vårt land. Ett exempel är då församlingen under 80-talet fick lämna sina lokaler i Stock-

holms city. Som ersättning erbjöd Stockholms stad köp av den gamla Bällstalundsskolan i Bromma. Förhandlingar ledde till köpehandlingar, godkända av alla berörda parter och det enda som saknades var ett beslut i Kommunfullmäktige.

Där tog det stopp. Inte på grund av affären som sådan, men på grund av Maranataförsamlingens åsikter. MR rapporterade: *"En spark i baken" det var vad Brit Rundberg (vpk) menade att Maranatafolket skulle tilldelas* (1988). Även fastighetsnämndens dåvarande ordförande Mats Hult (s) ville vräka församlingen.

En rad borgerliga politiker protesterade genom en skrivelse:

- Så här får det absolut inte gå till. Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomträttsavtalet med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer – nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej (m och fp).

I år, 2016, tillämpades principen igen då borgerligt styrda Sundbybergs stad via media gick ut och uppmanade till bojkott mot församlingens hotell och avslutade, utan någon annan förklaring än att hänvisa till församlingens åsikter, ett 40-årigt samarbete. Stockholms moderata oppositionsborgarråd Cecilia Brinck (m) hakade på hetsjakten och sa till SVT Stockholm att hon vill straffa församlingens hotell, på grund av att församlingen har medlemmar som kämpar för rätten att hemundervisa sina barn:

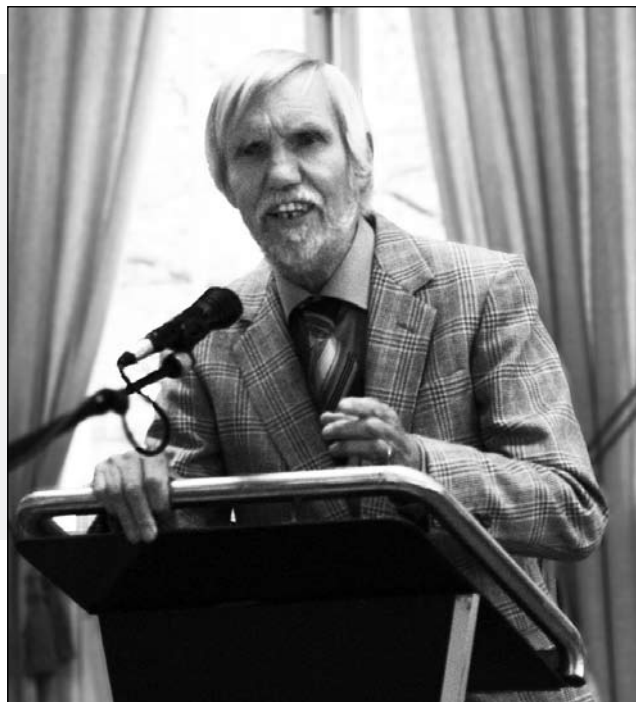
- Intäkterna för uthyrningen går naturligtvis till församlingen. Och då blir det ju också väldigt märkligt. Å ena sidan så köper vi tjänster av en organisation som har täta band till församlingen. Å andra sidan kräver vi vite av församlingens medlemmar för att de inte skickar sina barn till skolan.

Minst ett tjugotal hemundervisande familjer har under de senaste åren emigrerat från Sverige, utjagade som skolflyktingar under hot om böter och sociala utredningar. En av familjerna berättar i detta nummer av tidningen om det beslut de tagit och konsekvensen därav, om kampen för friheten att själva få undervisa sina barn.

Rop i Sodomsnatten

Har vi sådan nöd i våra hjärtan att vi kan bedja på ett sätt att vi räddar någon själ ifrån denna sodomsnatt? Har vi så berörts av Guds kärlek i våra hjärtan att vi är redo att lida smälek för det namnets skull?

Predikan av Yngve Stenfelt

Har vi sådan nöd i våra hjärtan att vi kan bedja på ett sätt att vi räddar någon själ ifrån denna sodomsnatt? Har vi så berörts av Guds kärlek i våra hjärtan att vi är redo att lida smälek för det namnets skull?

Bibeln låg uppslagen på bordet i mitt rum, och helt plötsligt bröt solen igenom skyarna och lyste på bibelordet. Det märkliga var att allt runt omkring var grått och trist; bara Bibeln stod i ljus och härlighet. Det där tyckte jag var en hälsning från himlen. Det är nämligen så här, att vi har ingenting annat ifrån den eviga världen än det som lyser på Guds ord. Vad är det? Jo, den helige Ande. Den lyser på Guds Ord, och ingenting annat. Guds Ord är levande, verksamt och kraftigt. Ära vare Gud!

Jag vill läsa ett ord i Jesu namn:

- Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi hava hört, så att vi icke gå förlorade.

Ty om det ord som talades genom änglar

blev bestående, och all överträdelse och olydnad fick sin rättvisa lön, huru skola då vi kunna undkomma, om vi icke taga vara på en sådan frälsning? - en frälsning som ju först förkunnades genom Herren och sedan bekräftades för oss av dem som hade hört honom, varjämte Gud själv ytterligare gav sitt vittnesbörd genom tecken och under och allahanda kraftgärningar, och genom att utdela helig ande, allt efter sin vilja (Hebr 2:1-4).

Evangelium är ett glädjebudskap om Jesus. Men det har också sina varningssignaler om att icke gå förlorad. När man ska förmedla det här budskapet är det angeläget att helheten kommer fram. Både glädjesidan och varningssignalerna. Därför vill jag börja med att påminna om att vi har en vers som talar evangelium på ett underbart sätt, nämligen Johannes 3:16:

- Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.

Det var en kärlek ifrån Gud som drev

honom att utge sin enfödde Son. Det här med Jesus är så enastående. Det finns ingenting att jämföra med som kommer upp på samma nivå. Jesus är Guds enfödde Son. Änglarna är skapade, människorna är skapade men han som är av evighet lät sin son födas hit ned till oss. Han sa: Du är min son, jag har fött dig idag.

Vid inträdet till denna värld eskorteras han av en mångfald från den himmelska härskaran. De säger: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag."

Jesus föddes under ringa villkor, men han kom likväl in i vårt släkte på ett enastående sätt. Han var Guds enfödde son. Det står att Jesus växte till i ålder - javisst, det gör vi alla. Men han växte också till i visdom och nåd inför Gud och människor. När Jesus skulle träda in i sin tjänst, gick han fram till Johannes Döparen och bad om att få bli döpt. Johannes tvekade, då han tänkte att det vore bättre att han blev döpt av Jesus. Men

Jesus säger: Låt det nu ske, för vi måste uppfylla all rättfärdighet. När Jesus sedan stod upp ur vattnet sänkte sig Anden ned över honom i form av en duva. Det heter så underbart att den förblev över honom. Jesu verksamhet var sanktionerad från himlen. Den helige Ande var hela tiden över Jesus. Allt som skedde var ett uttryck från den himmelska världen; Faderns kärlek till människan.

När han sedan trädde fram i Nasarets synagoga, sa han: ”Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har sänt mig att förkunna glädjens budskap för de fattiga, syn för de blinda och ge de förtryckta frihet och ett nådens år från Herren.” Det var ett budskap som var genomträngande, ett budskap som var nytt på många sätt, och sanktionerat från himlen.

Istället för att ta emot, öppna och uppleva verkligheten i detta evangelium från Jesus, så stängde man igen. Det gick så långt att man ville få bort Jesus, och störta honom utför branten av det berg deras stad var byggd på. Men Jesus gick sin väg rakt igenom hopen och vandrade vidare.

Du som upplever svårigheterna, kampmomenten, hur ohyggliga krafter reser sig upp emot dig – du ska göra som Jesus. Gå rakt igenom hopen i Jesu namn, och vandra vidare med Jesus! Du ska inte stå och tveka hit eller dit. Nej, du ska göra som Jesus. Gå rakt igenom och vandra vidare, för målet väntar. Jesus kommer, och han vill ha dig med. Du får inte fastna.

Det ena undret efter det andra inträffar, och det var underbara ord som Jesus talade. Denna frälsning förkunnades först av Jesus själv. Det är förstahandsvaror vi har! Inte tradition! Därefter bekräftades det för oss av dem som hade hört honom, alltså lärjungarna. Sedan står det inte om att vi ska följa den eller den eller den, ända in i vår tid. Nej, vi har färsk vara! Vi har det som har kommit direkt ifrån himlen, sanktionerat av Gud genom den helige Ande. Vi talar evangelium med kraften av den helige Ande nedsänkt ifrån himlen. Det här budskapet kräver smörjelse och kraft. Det går inte föra fram genom mänskliga metoder och vägar. Det måste till en sanktion från himlen! Det måste till helig ande och eld! Gud själv stadfäster sitt ord genom under och tecken, så att du får uppleva frälsning i ditt liv. Ett överflödande mått!

Jesus gick till Golgata och vann en evig seger. Han utgöt sitt blod till förlossning

Situationen här i Sveriges sodomsnatt är så allvarlig att jag inte förmår uttrycka det som jag önskar jag kunde göra. Men jag måste likväl säga: Tror du inte ropen har nått fram till Gud från människor som har upplevt syndens konsekvenser?

för människan. Han tog itu med det verkliga problemet. Det handlade inte om att den där kan jag inte med, den där gör si och den där gör så. Nej, det var i vårt eget väsen denna enorma börda låg; synden som skilde människan från Gud. Men Jesus kom med en frälsning som löste problemet. Han utgöt sitt eget blod och genom evig Ande frambar han sig själv som ett försoningsoffer.

Som du har hört och som vi upplever oerhört starkt, så lever vi i den yttersta tiden. Vi läser i Matteus 20 om hur husbonden går ut till torget att leja arbetare till sin vingård. Han gör det om morgonen, och får med en liten skara. Han gör det vid den tredje timmen, och likaså vid den sjätte och den nionde timmen. Det är tre timmar mellan varje gång han söker. Men så står det att han också gick ut vid den elfte timmen. Enkel matematik säger mig att tiden är komprimerad. Det är inte längre fråga om tre timmars period. Det är inte längre fråga om samma tid som

pionjärerna före oss hade. Nej, vi lever i en komprimerad situation, där det är så oerhört kort tid kvar. Vad gör Jesus? Han går ut på torget och söker upp människor för att de ska komma in i hans frälsning, hans vilja, och bli hans tjänare.

Vi lever i en tid då vi upplever de sista, flyende minuterna. I Sodom var det den sista synden, homosexualiteten, som blomstrade upp. Efter det kom domen.

Här i Sveriges sodomsnatt är det på samma sätt. Jesus sa att det skulle bli som på Sodoms dagar. Den dag då Lot drog ut från Sodom, regnade eld och svavel från himlen och förgjorde dem allesammans. Vi upplever att den sista synden är på tapeten. Är den värre än andra? Vad det handlar om är att det är den sista tiden före domen. Det finns ingen kultur i det flydda som klarat av att leva i denna perversa situation. Alla har gått under. Nu står vi här och upplever att man söker sin ära i det som är en skam. Vad är det? Jo,

man vandrar som fiender till Kristi kors, och Bibeln visar på en enda sak, nämligen detta att deras ände är fördärv. De har buken till sin gud. Och så kommer citatet jag hade: De söker sin ära i det som är deras skam, och deras sinne är vänt till det som hör jorden till.

Situationen här i Sveriges sodomsnatt är så allvarlig att jag inte förmår uttrycka det som jag önskar jag kunde göra. Men jag måste likväl säga: Tror du inte ropen har nått fram till Gud från människor som har upplevt syndens konsekvenser? Det står om Sodom att ropet var så stort och synden var så svår så Gud tänkte: kan verkligen det här vara möjligt? Nu går jag ner och ser efter om det verkligen förhåller sig så förfärligt som jag hör. Jo, mycket riktigt, det var precis så det var. Då fanns bara en väg för Lot; det var att fly ut ur Sodom innan ödeläggelsen kom. Men hur skulle det ske, när han var bunden till händer och fötter, och älskade tillvaron därinne?

Lot hade en farbror som bad för staden. Det var hans räddning att det fanns en som hade kontakt med levande Gud, som kunde bedja så att det påverkade hela situationen för denne Lot som satt så hårt fast och bunden vid Sodom. Han kom ut, ty Gud tänkte på Abraham och räddade Lot.

Nu är frågan: har vi sådan nöd i våra hjärtan så att vi kan bedja på ett sådant sätt att vi räddar någon själ ifrån denna sodomsnatt? Har vi så berörts av Guds kärlek i våra hjärtan att vi är redo att lida smälek för det namnets skull? Är vi redo att gå i fängelse för vår förkunnelse? Det är frågan. Priset kommer att få betalas mycket snart.

Må Gud hjälpa oss att vara förbundna med himlen. Må Gud hjälpa oss, så att det inte är något som står i vägen mellan oss och honom. Må Gud hjälpa oss så att vi har klar kontakt med den himmelska världen, att vi har förbindelse med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Att vi kan vara smorda med Andens olja och lever i seger på det sättet att vi kan rycka människor som bränder ur elden.

Vi kan inte pruta av på budskapet och bara bjuda på tårtbiten. Nej, vi vill ge dig livets bröd; det du verkligen behöver, och då måste vi söka Gud och uppleva att han är med oss alla dagar intill tidens ände.

Det är klart att vi kan gå på egen hand hit och dit, men då vi är i Guds vilja och går ut på hans ord, då upplever vi; ”se jag är med eder alla dagar intill tidens

ände”.

Pris ske Gud att han vunnit en sådan seger, och gett oss den i Kristus. Ära vare Hans namn!

Vi kan aldrig på egen hand manipulera dessa krafter. Vi kan aldrig på något sätt rädda oss undan situationen med egna medel och metoder. Nej, vi måste komma på helig mark, in i Guds vilja, så att vi upplever hur Gud själv slår sitt läger omkring oss på nödens dag.

Jag har försökt ge dig varningssignaler för att inte gå förlorad. Att du inte ska fastna och bli ett med sodomslivet och sodomsväsendet, men att du drar ut däri-från medan tid är. Du behöver få uppleva Gud komma in i ditt liv som aldrig förr. Du kan inte leva på tårtbitar längre, du behöver bröd för din själ. Du måste uppleva försoningen både utom och inom dig, att få den sannskyldiga maten. Du behöver uppleva att hans kött är sannskyldig mat, och hans blod sannskyldig dryck. Du

måste komma in i försoningen med ditt liv, komma in i ljustet som han är i ljustet. Då får vi gemenskap med varandra, och får också uppleva att hans blod renar från all synd. Halleluja! Prisad vare vår underbare och härlige Jesus!

Det har blivit så allvarligt för mig att bli mera radikal, att inte pruta av, utan säga som det är.

Herre Jesus Kristus, jag beder dig att ta hand om den som lyssnar till budskapet. Det är bara du som kan göra under, det är du som frälsar och ger liv och nåd. Det är du som förlåter synder och renar från överträdelser. Vi ber dig, älskade Jesus, berör oss alla med din Ande. Låt var och en säga sitt ja till dig medan tid är. Må ingen stå tillbaka eller fastna, utan må vi alla dra vidare som du gjorde. Må vi alla få uppleva att vi drar rakt igenom hopen och drar vidare på den väg som du har utstakat. Det beder jag dig Fader om, i Jesu namn. Amen. ■

Det var Lots räddning att det fanns en som hade kontakt med levande Gud, som kunde bedja så att det påverkade hela situationen för denne Lot som satt så hårt fast och bunden vid Sodom.

Lämnar Sverige fö

Emanuel Johansson har flyttat till Åland med sin familj. Efter att under ett år ha kämpat mot skolmyndigheterna, för rätten att bedriva hemundervisning med sina barn, väljer han att flytta till detta grannland där man respekterar den rätt föräldrar har i internationella konventioner. Men först och främst handlar det om vår kristna tro, berättar Emanuel för Midnattsropet, där han också är medarbetare.

Gabriella och Emanuel, här med Levi och Ellen, vinkar adjö inför avresan till Åland.

Intervju av Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson – du föddes i

en storfamiljsgemenskap, eller hur?

- Ja, familjen bodde i Göteborg då jag föddes 1979. Tankarna på storfamilj fanns hos mina föräldrar och de första stegen i den riktningen togs i Göteborg på den tiden. Hemundervisning hade växt fram i församlingen redan några år tidigare, 1977. Mina föräldrar var med under den här perioden då behovet av en tätare församlingsgemenskap tog form. Därför upplevde också de som en nödvändighet att ha hemundervisning med oss barn. Det var först mina äldre syskon som undervisades av våra föräldrar. Det var nog rätt tufft de första åren, för mamma var ju i stort sett ensam med undervisningen.

Men det fanns ingen tanke

att ta en bekvämare väg – att skicka er barn till skolan?

- Nej, mina föräldrar ville satsa på den här vägen. Vi bodde kvar i Göteborg tills jag var åtta år, så första året undervisades jag där. Jag är nummer fyra i ordningen, så vi var fyra skolbarn när vi flyttade upp till Stockholm. Vi hade en församlings- och storfamiljsgemenskap också i Göteborg, och det hände att man samlades till skolveckor och gemensamma studier tillsammans med storfamiljer på andra platser.

Började du reflektera över att ni inte hade det som andra barn då ni inte gick i skolan?

- Det var nog först i högstadiet man började fundera på det. Medan man var liten var det så självklart allting, och den miljö man växte upp i var man så hemma i.

Din mamma var ingen förvärvsarbetsande kvinna, utan var hemma med barnen....

- Ja, i storfamiljen hjälptes man åt med de uppgifter som fanns i gemenskapen, och därför fanns andra föräldrar som hjälpte till med undervisningen av mig också.

Men när du kom upp i högstadiet och började reflektera lite mera – hur tänkte du då?

- Jag trivdes väldigt bra med undervisningen i högstadiet. Jag tyckte om att få lära mig saker och fick en större motivation just när jag började högstadiet. Det hade kanske att göra med att då bodde vi i en storfamilj där det också var andra barnfamiljer. Det var en stimulerande, trygg miljö. Även om jag var ganska ensam i min klass, så hjälptes man ju i hemundervisningen åt i olika åldersgrupper, så jag var ändå inte ensam.

Det här hade väl göra med

r Pilgrimsskolan!

ditt beslut att följa Jesus. Var du aldrig i någon situation då du ville göra revolt mot alltihop?

- Nej det blev aldrig någon riktig revolt i mitt liv. Det var i så fall när jag slutade skolan som jag funderade på vad jag skulle göra och satsa på. Skulle jag kanske gå gymnasiet och lära mig något yrke, eller skulle jag gå direkt in i församlingsarbetet.

Utsattes du för påtryckningar att du skulle gå in i storfamiljens arbete?

- Nej, när jag var femton år kände jag mig vuxen, med ansvar för mitt eget liv och vad jag ville göra. Jag åkte till olika platser – till Norge, till Stockholm och var med i storfamiljens arbete ett tag. Engagemanget och inspirationen jag kände i församlingsarbetet blev avgörande för de beslut jag fattade. Jag hade låtit döpa mig när jag var 12 år, och redan ett par år tidigare hade jag väldigt starka upplevelser och var helt på det klara med att jag var frälst och inte ville vara något annat. Jag ville tillhöra Jesus.

Efter skolan började du ganska snart plugga ryska och du åkte ju till Ryssland en del?

- Ja, församlingen hade kontakter i Ryssland, och det där grep tag i mig i unga år. Redan då jag gick i skolan fick man rapporter från östmissionen. 1998 gjorde Folke Jacobsson en resa och min kusin Roger, jag och några fler fick följa med och vara en period i

Ryssland. Efter det bestämde vi oss för att lära oss språket. Jag började studera på Komvux i Stockholm för att lära mig ryska.

Så missionsperspektivet har funnits med?

- I ett församlingsarbete är missionen något av kärnan. Det är ju mission arbetet går ut på. Även om man kan göra olika saker, så handlar det om mission på det ena eller andra sättet.

Vi har nu fått värdefull inblick i något av din bakgrund. Du gifte dig med Gabriella som växt upp och fått fostran och undervisning på motsvarande sätt som du, och nu får du berätta om ert beslut att

hemundervisa era barn.

- Ja, vi har båda vuxit upp i församlingen med liknande bakgrund. Det gjorde väl att vi förstod varandra på ett särskilt sätt. Vi hittade varandra mitt i gemenskapen och arbetet och gifte oss. Det är nu redan nio år sedan!

Ja, så började barnen komma och ni har nu fyra! När det började brännas om skolgång för Saga, som är äldst – funderade ni då något över hur ni skulle handla? Det har ju nu blivit rätt mycket tuffare i samhället också med den nya skollagen.

- Jo, det är klart att man gått och burit på dessa frågor en lång tid. Jag har engagerat

mig i de här frågorna ganska mycket redan innan mina egna barn växte upp till skolålder. Jag har också reflekterat över vilken betydelse det har haft för mig att jag fick hemundervisning. När vi kom till situationen att vår äldsta dotter skulle börja skolan, hade jag redan bearbetat frågan.

Din slutsats av vad hemundervisningen betytt för dig – vad var det?

- Jag skulle nog inte vara den jag är idag, om jag inte haft hemundervisning. Jag vet att när man är ett barn, sugs man upp av olika krafter och olika tankegångar, osv. I skolmiljön är det ju kompissuppföstran. Det handlar även om uppföstran från lärarna,

Lewi, Nora och Saga då familjen tidigare i år var på missionsuppdrag i Adéa i Rumänien.

som tar över det ansvar som egentligen föräldrarna ska ha.

Man kan kanske tycka att föräldrarätten blir väldigt överkörd i den moderna skolan?

- Ja, det system som har växt fram i vår tid har lett till att institutionerna och samhället har tagit över rollen som naturligt föräldrarna ska ha. Det inflytandet börjar långt innan skolåldern. Det är redan från förskola och dagis som både det ekonomiska och sociala systemet är uppbyggt, så det är inte föräldrarna egentligen som har ansvaret för barnen, utan institutionerna och samhället. Det där är något väldigt onaturligt. Jag tror att det skapar problem för barnen och för individerna som växer upp.

Nu har ju ni hemundervisat Saga under hennes första skolår här i församlingssamfundet i Stockholm. Men det har varit en del dispyter med skolmyndigheterna, förstår jag?

- Andra familjer i församlingen har egentligen i flera år kämpat mot myndigheterna då man stramat åt och stängt den här möjligheten för föräldrar att själva ta ansvar för sina barns undervisning. Det var vi var väldigt medvetna om när vi bestämde oss för att ha hemundervisning. Men vi ville ändå pröva möjligheten. I församlingsarbetet här lever vi ju på ett väldigt speciellt sätt, och har engagemang i missionsarbeten. Det innebär att vi reser ibland och bor på olika platser.

Vi tyckte att det borde finnas en möjlighet för kommunen att ge oss medgivande att ha hemundervisning på den grunden att det finns synnerliga skäl. Vi skulle kunna ha ett fortsatt engagemang för missionen och vara på olika platser och samtidigt

Ellen i famnen på farfar Tage Johansson, med pappa och mamma bredvid, under barnvälsignelsen på Bällsta.

kan undervisningen av barnen fungera.

Hade kommunen vi bodde i velat, så hade de kunnat ge oss rätt att hemundervisa. Därför började vi första skolåret med att söka tillstånd. Men det blev nej. Vi överklagade kommunens beslut till Förvaltningsrätten. De hänvisade till förarbetena till skollagen om att det ska vara väldigt restriktivt med möjlighet att uppfylla skolplikten "på annat sätt". Myndigheterna som hantarerar de här frågorna värderar förarbetena högre än andra juridiska texter som egentligen skulle kunna ligga till grund för att de ska kunna ge tillstånd; exempelvis Europakonventionen och föräldrarätten i internationella överenskomelser som Sverige faktiskt skrivit under på.

Har det lett till att ni har fått vitesförelägganden?

- Nej, processen har inte gått så långt i vårt fall. Vi överklagade till Förvaltningsrätten och under första skolåret kunde vi hänvisa till att saken inte var färdigprövad. Mot

kommunens vilja fortsatte vi med hemundervisningen medan saken prövades.

Nu under sommaren kom Förvaltningsrättens dom och vi stod så i ett annat läge inför terminen som nu har börjat. Egentligen hade vi inte väntat oss något annat än avslag. Med de erfarenheter som finns i församlingen och andra familjer som har prövat, så vet vi ju vilket klimat som är i Sverige idag. Vi funderade på om vi inte helt enkelt måste lämna landet och söka oss dit där det fortfarande finns en möjlighet för föräldrar att ta ansvar för sina egna barn. Det innebär att vi flyttade till Åland.

Varför just Åland?

- Åland är ganska nära. Vi vet inte riktigt vart det här kommer att landa, men vi har tagit ett steg och flyttat dit. Nu, då vi kommer till församlingen i Stockholm, så blir det tillfälliga vistelser. Vi bor på Åland. Andra skäl till att vi valde Åland är att Åland tillhör Finland men har till viss del självstyre och är

svenskspråkigt, så därför blir ju undervisningen lättare. Vi behöver inte kunna finska för att ge våra barn hemundervisning. Och i lagstiftningen där är det inte skolplikt, utan undervisningsplikt. Föräldrarna har rätt att ta över undervisningen av sina barn. Här i Sverige har man tolkat skolplikten som att det är en plikt att vara närvarande på skolgården – i skolan. Egentligen tror jag inte skolplikten innebar en sådan tanke från början. Den var till för att skydda barnens rätt till undervisning. Den skulle mycket väl kunna tillgodoses på annat sätt än att barnen ska vistas i skolbyggnaden.

Undervisningsplikten bör ju inte köra över föräldrarätten!

- Precis, och därför svarar uttrycket undervisningsplikt bättre mot föräldrarätten som finns uttryckt exempelvis i Europakonventionen. Men för oss handlar det ju inte om Europakonventionen. Rättigheterna vi stöder oss på, är ju egentligen vår kristna tro. Vår tro att det är vi som föräldrar

som har ansvaret för barnen, och utifrån den plikt vi har mot våra barn kan vi inte överlämna dem på entreprenad åt någon institution eller experter. Som föräldrar har vi en kallelse och plikt gentemot våra barn.

Ni har ganska nyligt flyttat till Åland. Hur upplever ni att vara där?

- Den tredje augusti gick flyttlasset dit, så vi har ju bott där bara några veckor. Och nu är vi här i Stockholm och packar det sista och förbereder för att fortsätta tillbaka till Åland. Vi har egentligen inte riktigt landat än. Det är väldigt nytt för oss. Det blir en väldigt omställning. Vi är vana vid att bo i en tät gemenskap med vänner och syskon runt omkring. Nu handlar det om att bo ganska enskilt och i ett hus som känns lite avlägset.

Din kusin Roger Lindroos, som också växt upp i församlingens storfamiljsgemenskap har också tagit steget att flytta till Åland med sin familj nu.

- Jo, de har ju barn i samma ålder som vi. Förra året bodde de en del i Norge för att kunna ha hemundervisning. Nu blir det så att också de flyttar till Åland, och vi hoppas ju att vi ska hitta något sätt att hjälpa och stötta varandra i hemundervisningen. Redan när den nya skollagen trädde i kraft i Sverige och stängde möjligheterna att fylla skolplikten på annat sätt, så har familj efter familj emigrerat. Lämnat Sverige för att få möjlighet att ha hemundervisning. Jag tror det är ett 15-tal som har flyttat till Åland för att få möjlighet att hemundervisa. Åland består av några öar, med knappt 30 000 innevånare, och där är skolflyktingarna från Sverige ett välkänt begrepp. En del kanske är fundersamma, men många tycker att det är positivt. Det blir ju ett tillskott på

Åland med nya familjer och människor som rör sig ditåt.

Det måste ju vara en skamfläck för Sverige att människor flyr till andra länder för rätten att själva få ta hand om sina barn!

- Sverige är faktiskt extremt på det området, där de samhälleliga institutionerna har vuxit så. Kanske från början skulle de fungera som hjälp för familjer, men nu har de blivit ersättning och tvång. Då är det fråga om något helt annat. Det här är något som verkar väldigt skrämmande för människor i andra länder, där man fortfarande tänker annorlunda. Man ser på Sverige som ett socialistiskt samhälle där friheterna skruvas åt.

Midnattsropets läsare förväntar säkert att du ofta både rapporterar och kommer till Sverige. Du är ju både skribent, redaktör av tidningen och tryckare!

- Numera hjälper ju oss tekniken att engagera oss på olika sätt även på distans. Både när det gäller Midnattsropet, Radio Maranata och

inom andra områden har jag möjlighet vara engagerad även från Åland.

Hur ser du på evangelisationsperspektivet i den här flyttningen?

- Jag har inte riktigt landat i vad som kan bli vår uppgift på Åland. Det känns väldigt enskilt. Ska man välja ett missionsfält, är kanske inte Åland det första man tänker på. Men det är ju visionen och kallelsen som har lett oss dit. Vi får vara öppna för Guds ledning och se vad som händer.

Er livsstil tvingar fram olika initiativ.

- Jo, absolut. Den inre missionen, det vi kallar Pilgrimsskolan, är ju också en mission. Man får böja sig för vart kallelsen och visionen leder.

Är det något du vill tillägga i avslutningen av detta samtal?

- Jag vill vända mig till familjer i Sverige som lever i det system som byggts upp. Jag vill uppmana var och en att allvarligt fundera över hur vi prioriterar och om det system som serveras

oss är det bästa. Även om det är det vanligaste – är det normalt? Är det bra? Kanske många behöver ompröva sina prioriteringar i livet. Nu är det ekonomiska systemet uppbyggt så att människor är ganska låsta. De är nästan tvingade att överlämna barnen i samhällets vård. Men jag ser en möjlighet; om vi är beredda att sänka vår levnadsstandard! Att man kan hoppa ner några trappsteg på - vad ska man kalla det – karriärstegen. Då kanske man kan prioritera annorlunda. Jag tror att just detta att prioritera annorlunda är en nödvändighet om vi ska rädda nästa generation och vinna människor för Gud.

Där avslutas samtalet med Emanuel, och vi räknar med att snart få återkomma med utvidgat reportage från utposten på Åland, där två av församlingens unga äldstebröder funnit en tillflyktsort med sina barnrika familjer. Det gäller att prioritera rätt. ■

Saga hjälper pappa Emanuel med flyttkartongerna. Är det manne skolböcker?

Apropå påvebesöket - vi

Den 31 oktober, på minnesdagen av reformationen inför dess 500-årsjubileum nästa år, är påven huvudnummer på programmet i Lund och Malmö. I det förberedande materialet *Från konflikt till gemenskap* beskriver evangelisk-lutherska/romersk-katolska enhetskommissionen att man övervunnit de schismatiska elementen som reformationen resulterade i och vänder sig till alla som bär det kristna namnet med uppmaningen att: - vandra vidare på vägen mot kyrkans fulla och synliga enhet. I det katolska tänkandet, som influerar hela den ekumeniska rörelsen, leder den vägen mot Rom och Påven.

Midnattsropet som i alla år sökt vara en röst för det fria väckelsfolket vill ställa sig på barrikaderna. Här påminner vi om de varningssignaler som gått ut. MR återkommer med rapportering.

Påve Franciskus, bejublad religiös världsledare. Här på Petersplatsen i Rom, snart på Malmö Arena.

MIDNATTSROPET OM:

Det stora Babylons fall

Arne Imsen:

Vska inte bedöma utifrån det ärkebiskopar och påvar håller på med nu. Det kan se ut som om de är fredsapostlar som representerar freden och de goda krafter som skall ena mänskligheten; strävan till enhet, fred, jämlikhet. Det verkar så imponerande, och den kristna församlingen kan tänka att den inte duger till någonting i denna process. Men vi ska inte handla utifrån vad vi ser nu, utan i enlighet med vad Gud har uppenbarat. Alltsammans kommer att sluta i katastrof för hela mänskligheten. Denna förfärliga sköka kommer att dra med sig hela mänskligheten i det helvete hon själv har berett. Därför

kräver himlen att Guds folk ska draga ut ifrån henne. Det måste bli ett klart ställningstagande om uppbrott och utgång, att markera distans.

Det räcker emellertid inte med att draga ut ifrån henne. Vi måste också börja att bekämpa henne. Det står klart och tydligt skrivet: "Vedergäll henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar." Vem är det som får denna order? Det är för sent att vedergälla skökan när ängeln utfört sitt slutliga uppdrag och kungjort att Babylon fallit. Det är nu vi ska vara med och förbereda sammanbrottet. Det gör vi genom att informera människor om vad denna ärkehora representerar. Vad hon mest av allt hatar är att bli avslöjad. Hon kunde leva vidare och härskas genom lögnen, men då ängeln

kom och ljuset uppenbarades, så störtade hon samman.

Vår uppgift är att avslöja henne, ja, pina henne. Det finns ingenting den babyloniska skökan fruktar så mycket som sanningens ljus. Det enda hotet mot henne är den profetiska uppenbarelse. "Säll är den som får taga hennes späda barn och krossa dem mot klippan", sjunger psalmisten. Inte livnära, men krossa. Den som krossas mot klippan, kan bli frälst. Det är bättre att falla på klippan och bli krossad, än att klippan faller över oss och vi blir tillintetgjorda. ■

Citat från Arne Imsens bok
Vedergäll Babylon. Publicerades i
MR nr 2 2013.

vill stå på barrikaderna!

MIDNATTSROPET OM:

Den interreligiösa rörelsen

Lars Bygdås:

Förförelsen i kristenheten har pågått under lång tid, främst genom katolska, antikristliga krafter. Ekumeniken mellan kyrkor och samfund har trappats upp till sökandet av gemenskap över religionsgränserna. Den interreligiösa rörelsen "den heliga alliansen" är på frammarsch över hela vårt land. Ja, det har blivit något av en kristen dygd att också visa världsreligionerna förståelse och respekt. En sann kristen skall alltså

också vara sant interreligiös.

Historiskt sett finns det ingen institution på jorden som visat större intolerans emot oliktankande än katolska kyrkan!

Genom seklerna skallar: "Utanför kyrkan ingen frälsning!"

...

Väckelserörelserna i vårt land kämpade i sin tid mot kyrkan och statens rättstjänare för rätten att hålla fria gudstjänster i stugor och kapell. Bröder och systrar greps och straffades. Tusentals

andra, som Kristina från Duvemåla, gick i landsflykt. Men väckelsen överlevde och vann seger i Kristi efterföljd.

Idag har väckelsefolkets arvtagare åter lämnat initiativet till kyrkan. Och frikyrkan har blivit en del av operationsbasen för den katolska interreligiösa rörelsen. ■

**Citat från Lars Bygdås artikel
Ormen ömsar skinn, MR nr 2 2015**

Boken *Vedergäll Babylon*, av Arne Imsen, är en uppgörelse med den Romerska katolska kyrkan och hennes allierade. Bibelns uppmaning är tydlig: Dragen ut ifrån henne!

Boken kan beställas på bmc@maranata.se, via webshopen www.shop.maranata.se eller genom att ringa 08-98 56 83
Pris: 39 :-
+porto

MIDNATTSROPET OM:

Ekumenikens baktanke

Stig Andreasson:

Ofelbarhetsdogmen för också till en enkelriktad ekumenik. Häftet "Rätt tro", som jag citerade i början av denna artikel, säger att bara den katolska kyrkan är Kristi sanna kyrka.

- Alla andra är avfallna från den sanna tron, avskurna och vissnade grenar, sektor.

Katolska kyrkans nya, kortfattade katekes säger:

- Jesus kan inte ha mer än en hustru och denna hustru är katolska kyrkan.

Biskop Arborelius fick

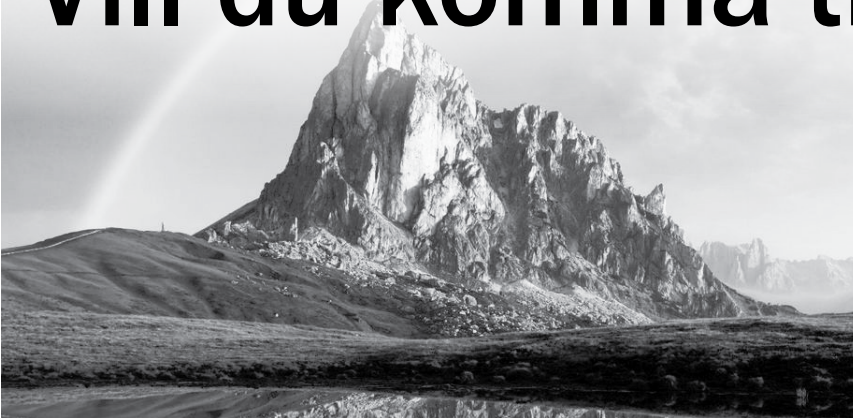
under en intervju frågan om den enhet han vill se är alla kristna samlade under påven. Han svarade:

- Ja. Katolsk betyder allmän, och vi tror att alla kristna kommer att enas under ett överhuvud, påven.

Katolsk ekumenik är alltså behäftad med en tung baktanke. ■

**Citatet är från Stig Andreassons artikel
Den ofelbara kyrkan
Del 1, MR nr 5 2009**

Vill du komma till himlen?

Evigt liv beskrivet av Jesus är att känna honom och Fadern. Den viktiga frågan är inte om du vill gå till himlen, men däremot om du känner Jesus.

Vittnesbörd av Samuel Thomas

- Om du dör idag, kommer du till himlen då?

Min söndagsskollärare ställde ofta den frågan till mig för att jag skulle omvända mig. Som barn gav det mig mardrömmar om att missa uppräckelsen. Nu när jag tänker efter så frågar jag mig själv: Om kristendom enbart handlar om himmel och helvete, på vilket sätt är det då olikt någon annan religion?

Innan jag börjar, låt mig försäkra dig om att jag tror på att både himmel och helvete existerar. Himmel är Guds närvaro och helvete är evig skilsmässa från Gud, och på den yttersta dagen kommer Gud att frälsa oss (som tror på Jesus) från syndens närvaro genom att ta oss till sin eviga härlighet.

Men frågan kvarstår; handlar kristendom enbart om himmel, helvete eller domens dag? Om det är så, drivs inte då hela vår tro av fruktan? Är detta det Kristus predikade? Fokuserar evangelium verkligen på livet efter detta?

På något sätt så är evangelium och Jesu undervisning i slutändan likställt med att komma till himlen i livet efter detta. Vi tar några referenser som exempel:

1) ... den väg är smal som leder till livet (Matt 7:14).

En allmän tolkning är ”smal är den väg som leder till himlen”.

2) ... var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv (Joh 3:16).

En allmän tolkning är ”den som tror på honom går till himlen”.

3) Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig (Joh 14:6).

En allmän tolkning är ”Jesus är vägen till himlen”.

Jag säger inte att vår allmänna förståelse är helt fel men vi har definitivt urvattnat djupet av budskapets verkliga betydelse.

Vad förkunnade Jesus?

Han talade om Guds rike och evigt liv. Men jämförde han dessa med ’himlen’ som en plats efter döden?

- Jesus sa: Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus (Joh 17:3).

Evigt liv beskrivet av Jesus är att känna honom och Fadern. Den viktiga frågan är inte om du vill gå till himlen, men däremot om du känner Jesus. Det är sant att vi en dag helt och fullt ska lära känna honom när vi ser honom såsom han är (1 Joh 3:2), men under tiden vi lever på den här jorden så har vi här och nu fått detta tillfälle att lära känna honom såsom han bor i oss.

Guds rike är mitt ibland er (Luk 17:21).

Du och jag är Guds rike eftersom Gud regerar i oss (1 Kor 3:16). Gud upprättar sitt rike på jorden genom oss. Han samarbetar med oss i den här missionen. Vilken stor uppgift vi har tillsammans! Ja, vi ska gå till himlen efter döden men successivt så är vi kallade att upprätta hans rike på jorden. Skapelsen går under men också den längtar efter att Guds barn ska uppenbaras (Rom 8:19-20).

Om himlen handlar om ’Guds närvaro’, är det inte då mer lämpligt att säga att himlen är i oss? Om vi verkligen är bärare av himlen och ambassadörer för det himmelska riket, varför ser vi då endast de fördelar himlen har att erbjuda som något som hör framtiden till? Erfar vi verkligen himmel på jord eller går vi och väntar på en efter-döden-upplevelse?

Det största av under är att Gud kallat oss att vara redskap i hans närvaro (1 Kor 3:18). Kristus i oss är verkligen ett härlighetshopp (Kol 1:27). Vänner, livet handlar inte om att göra eller inte göra något till himlen. Inte heller handlar det om att stå inför dom. Det är ENDAST om att känna, och tro på Jesus Kristus, den ende som gett oss evigt liv. Och eftersom Gud har tagit sin boning i oss, så upprättar han också genom oss sitt rike på jorden. Den verkliga avsikten för ett kristet liv är att predika och upprätta Guds rike; evangelium - de goda nyheterna. ■

STRÅLSÄKERT

Av Larz Gustafsson

Det här är inget inlägg i miljödebatten. Det finns andra forum för sådant. Men jag skulle vilja nämna något om kärnkraftverket i Forsmark.

Min far arbetade som vattenbyggnadsingenjör vid Älvkarlebylaboratoriet i Älvkarleby, byn där jag växte upp.

I hans arbete ingick bland annat att befinna sig inuti kärnkraftsreaktorerna i nyss nämnda kärnkraftverk. Exakt vilka sysslor man utförde därinne vet jag inte. Men så var det i alla fall. En strålände framtid, kan man tycka...

Nåväl. För att överhuvudtaget kunna befinna sig därinne var min far och hans kollegor nödgade att ikläda sig skyddskläder. Garanterat strålsäkra. Utan dessa hade de kommit ut självlysande - eller kanske pulveriserade.

I Bibeln heter det att Gud är en helig Gud. Helig betyder avskild. Avskild från all synd och all orenhet.

På Gamla förbundets tid kunde översteprästen komma in i det Allraheligaste, inför Gud EN gång om året (för att offra för folkets ouppsåtliga synder) och då endast efter att ha genomgått minutiösa tvagningsceremonier. Om minsta lilla orenhet påträffades hos honom skulle han falla död ned inför Guds helighet. Så för säkerhets skull band man ett rep om ena foten på honom så att man skulle kunna hala ut honom utifall att...

Nu läser vi i Efesierbrevet 2:13 att vi som förut var fjärran nu har kommit nära i och genom Jesu blod. Och i Hebréerbrevet 10:19 kan vi läsa att vi får gå in i det Allraheligaste i och genom Jesu blod.

Jesu blod renar den som tror på Jesu

Jag tycker att den strålsäkra munderingen som min far och hans arbetskamrater iklädde sig på Forsmarks kärnkraftverk är en metafor så god som någon för att illustrera den rättfärdighet vi får genom tron på Jesus.

fullbordade försoningsgärning från ALL synd och orättfärdighet. Man blir född på nytt till ett levande hopp genom sanningens Ord som förblir. En ny skapelse i Kristus Jesus.

Man får del av Jesu Kristi rättfärdighet (Rom 5:1; 8:1). Uppenbarelseboken talar om de heligas vita klädnad. Det är vår rättfärdighet. Den vi fått av nåd genom tro.

Iklädd denna rättfärdighet kan den kristne nalkas Gud. Han/hon kan komma hur många gånger som helst. Inte bara en gång om året, som på Gamla testamentets tid.

Jag tycker att den strålsäkra munderingen som min far och hans arbetskamrater iklädde sig på Forsmarks kärnkraftverk är en metafor så god som någon för att illustrera den rättfärdighet vi får genom tron på Jesus.

Inte så att Gud skulle vara farlig på något sätt. Det är bara det att Han vare sig KAN eller VILL samexistera med synd. För att kunna ha fullödlig gemenskap med oss måste Han rena oss så att

vi kan komma in i Hans närhet oförvitliga och utan fläck och skrynka. Ty det är vår rättmätiga position i Kristus i egenskap av Guds barn.

Då vi blivit rättfärdiggjorda kan vi komma inför Guds ansikte utan känsla av skam, skuld eller mindervärde. Och åklagaren, Satan, som alltid vill lägga sig i, har ingenting med våra eventuella tillkortakommanden att göra. Då gäller 1 Johannes brev 1:9. Djävulen har ingen som helst juridisk fullmakt att delta i processen eller ens göra sin stämma hörd i ärendet i fråga.

Idel goda gåvor och fullkomliga skänker kommer ned ovanifrån, från himlaljusens Fader, hävdar Jakob i sin epistel. Detta gäller även rättfärdighetsgåvan. Den är fullkomlig. Så vi behöver och kan inte lägga till något. Ett fullt mått, som Gunnar Bergling sade en gång, är fullt. Försöker jag fylla det ännu mer med min lilla mugg så är det bara fåfänglighet. Måttet är fullt. Verket är fullbordat. Och "fågeln" - den är fri! ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Lever vi i de yttersta dagarna?

Del 2

Av Stig Andreasson

Den ockulta vågen – ett ändetidstecken.

- Anden säger tydligt att i de sista tiderna kommer somliga att avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror (1 Tim.4:1).

Någon vill kanske med all rätt anmärka på att villfarande och demoninspirerad religiositet alltid har förekommit inom hedniska religioner och bland människor som saknat kunskap om kristen tro. Men lägg märke till att i ovanstående bibeltext omtalas den demoninspirerade förförelsen som följd av ett avfall från tron. Idag är tyvärr många bekännande kristna inte vakna över att de faktiskt är starkt påverkade av olika former av nyandlighet med ockult bakgrund från New Age och österländska religioner.

Då jag på 1950-talet kom till Frankrike för att delta i evangeliskt arbete hade jag ingen erfarenhet av konfrontation med ockultism och nyandlighet från mitt svenska hemland. Vi hade i stort sett blivit förskonade från sådant hemma i Norden. I en liten församling i Paris östra förstäder talade jag i ett möte om ”köttets gärningar” i Galaterbrevet 5. Där nämns olika slags synder, bland annat omtalas ”trolldom”, även benämnd ”svartkonst”. På franska stod det ”magi”, vilket innefattar olika former av ockultism. Jag sa då något om att ”du kanske inte har praktiserat magi och ockultism, men kiv, avund och ofördragssamhet har du nog släppt in i ditt hjärta”. Dessa synder stod ju också omtalade i bibeltexten. Efter mötet kom en av bröderna

Idag är tyvärr många bekännande kristna inte vakna över att de faktiskt är starkt påverkade av olika former av nyandlighet med ockult bakgrund från New Age och österländska religioner.

fram till mig och sa: ”Stig, i kväll sa du något helt galet i din predikan.” Jag blev en aning perplex. ”Du skall veta”, fortsatte min gode vän, ”att här i Paris har de flesta varit hos någon ockult healer och hos sådana som kallas ”synska” för att få veta vad framtiden bär i sitt sköte. Så du bör hellre avslöja detta och varna för det.” Jag hade skjutit över målet på grund av okunnighet.

Några årtionden senare kom den ockulta vågen också till våra breddgrader. Healing, transcendental meditation, yoga och andra mentala och fysiska tekniker med rötter i österländska religioner har utbredd sig också hos oss. Hälsovården använder sig av ”mindfulness”, som bygger på buddhismen, för behandling av stress, depression m.m. Samtidigt som vårt land blir alltmer sekulariserat är det lätt att konstatera att religion står på dagordningen som aldrig förut. Men det är typiskt för alla som håller på med nyandlighet att de förnekar att det de praktiserar har något med religion att göra. De kallar det vanligtvis ”självutveckling” och ”spiritualitet”. Sådant finns för alla smakriktningar. Jag har faktiskt

läst något om att det till och med finns ”spiritualitet för gudlösa”.

Det är bara Bibeln som kan upplysa oss om hur vi skall förhålla oss till allt detta med healing, reinkarnation och spiritism. Guds Ord uppmanar oss också till att be om gåvan att skilja mellan andar. I denna invasion av all slags andlighet och alternativ behandling är nämligen mörka krafter i verksamhet. Allt detta är en följd av vår tids andliga avfall och ett tecken på att vi verkligen lever i ändens tid. Men också idag verkar Jesu Kristi evangelium till frälsning och befrielse för den som tror. Ett härligt exempel på detta är den tidigare healern Walter Vappianis gripande vittnesbörd i den lilla boken ”Healern som blev helad”, som finns att beställa på Bällsta Media Center. Läs den och gläd dig över Jesu storhet och makt!

**Människocentrerad
lyckoreligion – ett utbredd
fenomen i ändens tid.**

I sitt andra brev till Timoteus 4:3 skriver aposteln Paulus: ”Det skall komma en tid

då människor inte längre skall stå ut med den sunda läran, utan efter sina egna begär skall de samla sig mängder av lärare, allteftersom det kliar dem i öronen.”

För närmare 40 år sedan mötte den kände norske förkunnaren Emmanuel Minos en 90 år gammal kvinna från Valdres, som hade fått en syn från Gud om hur världen och kristenheten skulle se ut i kommande dagar. Hon förutsade då ett avfall i kristenheten och gav följande beskrivning:

- De kristna kommer inte längre att vara öppna för rannsakande förkunnelse. De vill inte längre höra, som de har gjort förr i tiden, om synd och nåd, lag och evangelium, bot och bättring. Istället kommer det ett slags surrogat, lyckokristendom, som blir presenterad för människorna. Det gäller att bli vällyckad, det gäller att nå framgång, det gäller det materiella goda. Och denna framgångskristendom resulterar gradvis i att kyrkor, bönehus och frikyrkokolorer blir mer och mer tomma. Underhållning, konst och kulturaktiviteter övertar platsen i kyrkor och bönehus istället för väckelse- och bönemöten. Detta kommer att ske i hög grad innan Jesus kommer. Den andliga sömnen kommer att breda ut sig.

Guds Ord säger att vi inte skall förakta profetiskt tal men pröva allt och behålla det som är gott. I detta tillfälle är det tydligt att budskapet verkligen ger en träffande bild av den framtida kristenheten – vår egen tids kristenhet.

Hälsa, framgång och välfärd är goda ting som människor alltid har önskat sig. All kristen verksamhet har därför alltid haft och skall ha en filantropisk (människovänlig) sida. Jesus lärde att vi alltid skulle tänka på de fattiga och ta oss an de svaga. I den första kristna församlingen fanns ingen som led nöd. Alla delade med sig av sitt goda eftersom var och en behövde. Då blev alla nöjda och fick sin del av framgången. Men trots detta skulle lyckoreligion eller framgångsreligion vara fel namn på denna syskongemenskap. Den var helt enkelt ett exempel på hur det blir då Guds kärlek fyller människohjärtan och driver ut vår naturliga självupptagenhet.

En mycket annorlunda lycko- och framgångsreligion började marknadsföras hos oss för några decennier sedan. Man kallade den ”Trosrörelsen”. Men på engelska hette den egentligen ”Word of Faith Movement” (Tros-ords-rörelsen). Det hela handlade nämligen om att uttala ”trosord” som kunde förändra verkligheten omkring oss. Trosförkunnarna lärde

och lär fortfarande att tron är en kraft och en lag i universum. Den som lärt sig bruka den kraften uppnår framgång på alla områden. Ofta citeras bibelordet: ”Tungan har makt över död och liv” (Ords 18:1). Det betyder att våra liv styrs av våra ord och våra bekännelser. Bekänn fattigdom och sjukdom, så får du det. Bekänn hälsa och välbefinnande, så får du det. Det blir som du säger. Kenneth Hagin, trosrörelsens far, sa det kort och enkelt: ”Name it and claim it!” (Nämn det och begär det).

Någon vill kanske påstå att trosrörelsen i vårt land genomgått stora förändringar i senare tid och att dess ledare idag är mindre extrema. Ja, stora omvälvningar och skandaler har skett och vissa uttalanden från ledande håll låter mer sansade. Men både inom s.k. ”nykarismatiska” rörelser, äldre trosförsamlingar och inom olika frikyrkor lever mycket av trosteologin vidare. Nyligen kunde jag på min data-skärm höra och se en bibellärare, som räckte ut tungan mot sin publik, inte för att förnärma sina åhörare, men för att illustrera sitt budskap. ”Idag skall jag tala om tungan”, sa han och fortsatte ungefär så här: ”När Gud skapade världen gjorde han det genom att uttala starka och mäktiga ord. Han talade och allt blev till. På liknande sätt kan också vi skapa något nytt genom våra ord och våra positiva bekännelser.”

Ibland dyker dessa trosuppfattningar upp i delvis nya former. På en frikyrkonferens i vårt land hörde jag förkunnare som befälde sjukdomar att lämna sjuka personer. Ja, man befälde också sjuka kroppsdelar att bli friska. Man talade till sjukdomarna som om de skulle vara

levande väsen och likadant gjorde man med sjuka kroppsdelar. ”Du ömma ryggkota, bli frisk!” Mycket av detta kommer troligen från andra sidan Atlanten. En förkunnare därifrån besökte Norden för en tid sedan och berättade då hur han gjorde då han skulle förnya sitt tillstånd att köra privatflyg. Han måste då till läkare för att få sin synförmåga testad. Före testen sa han till doktorn: ”I speak to my body” (Jag talar till min kropp). ”Vad är det du gör?” frågade läkaren. ”Jo, jag talar till min kropp”. I detta fall befälde han sina ögon att se klart och tydligt, vilket enligt hans egen utsago också skedde.

Denna tro på kraften av egen tro och egna ”trosord” sätter naturligtvis människan i centrum. Den appellerar utan tvivel till det egocentriska hos oss. Någon har gett den namnet ”ego-teologi”. Ja, tänk, att vi kan bli bärare av en sådan auktoritet! Ett sådant budskap kliar utan tvekan i öronen på många. För mig är därför också denna typ av religiositet ett tydligt tecken på att vi verkligen lever i de yttersta dagarna. Men det finns en skara som i denna förförelsens tid håller fast vid den enkla och sunda tron på Jesus Kristus och hans evangelium. Då vi håller oss till Guds Ord vet vi att vår himmelske Far både hjälper och bönhör oss, även då vi inte alltid klarar att bara tänka positivt och ständigt uttala positiva bekännelser. Psalmisten skrev: ”Jag är betryckt och fattig”. Det var knappast en positiv bekännelse. Men han fick hjälp av Gud ändå. Herren bönhör oss nämligen inte för att vi är troshjältar men för att Han själv är ”all nåds Gud”. Låt oss därför inte tro på vår egen tro men lita på Guds trofasthet. ■

**Häftet kan
beställas på
bmc@maranata.se,
via webshopen
www.shop.maranata.se
eller genom att ringa
08-98 56 83**

Pris: 30 :- +porto

MAR – Kom,

Hela världen är i den ond över världen. Vi är främlin drag vi har! Himmels G att befria människor från

Predikan av Berno Vidén

Har du haft en vision någon gång, som du uppfyllts och tänts av, en vision om något du önskat genomföra och se förverkligat? Man kan få det genom ungdomlig entusiasm. Jag minns när jag var ung och drabbades av maranatabudskapet. Jag gick i skolan och allt runt omkring handlade om att satsa på rätt utbildning för sin framtid, en tanke som kändes främmande för mig. När sista skoldagen var avslutad så hade jag bara ett i tankarna: Jag måste få tjäna Jesus! För mig ledde det till att jag fick förmånen att flytta in i en av Maranataförsamlingens storfamiljer och på heltid vara med i tjänsten för Guds rike.

Åren har gått och jag har sett människor både komma och gå. För en del fördjupas gemenskapen och uppdraget, andra har valt andra vägar. Människor kan ha blivit sårade under vägen eller också har de lämnat av andra orsaker. Åter andra har gått med viljan att komma vidare och utvecklas i sin tjänst för Guds rikes sak.

Något som är väldigt lärorikt och till en oerhörd hjälp under tider då olika vindar drar fram och man lockas än hit och än dit, det är att ständigt söka lösningar i förhållande till MARANATA-perspektivet som säger: Kom, Herre Jesus! Jag skulle

verkligen vilja uppmuntra var och en: Låt aldrig ropet MARANATA gå förlorat. Tappa aldrig det perspektivet i ditt liv, det djup som ropar till Guds djup: Kom Herre Jesus!

Paulus skriver i andra brevet till Timoteus om hur han var lämnad ensam kvar i en fängelsecell i Rom. Han nämner några personer vid namn. En av dem var Demas. Det står om honom att ”han har övergivit mig av kärlek till den här världen”. En kärlek hade gått förlorad och ersatts av en annan.

Inom kristenheten i stort så är det ofta ett glapp mellan vissa åldersgrupper. Vanligtvis finns det stora ungdomsgrupper som engagerar sig, sjunger och hittar på olika aktiviteter i församlingen. Men så blir man 30-40 år, en ålder då man är upptagen med familj och fokuserar mycket på det materiella. Livet börjar mer handla om hur man ska lyckas uppnå positioner på sin karriärstege. Det är frågor vi var och en möter. Ungdomsåren är spännande och glöden finns där. Ingenting känns för svårt, men så går åren. Allt blir mer allvarligt och man tänker alltmer på framtiden och hur man kan planera sin välfärd och trygghet.

Första åren blir det naturligt att säga: Kom, Herre Jesus! med en uppriktig

övertygelse. Men så går det några år till och du förlorar något av entusiasmen. Motivationen bleknar och bleknar och till slut säger det stopp! Ekonomiska frågor och omsorger tar överhanden. Men, jag vill uppmäna dig: Släpp aldrig ankaret; tyngden, barlasten i ditt liv! Låt Maranata! få vara ett riktmärke att ha med som en måttstock när du fattar dina beslut: Om Herren dröjer och jag får leva!

Om du lever med ett Maranataperspektiv, så kommer det att forma ditt liv, så att du söker dig till likasinnade, med iver att få vara med och tjäna honom, för tiden är så kort. Du vill inte låta dessa dagar gå förlorade. Visst finns det mycket gott man vill göra, så mycket som är viktigt och värdefullt. Men det finns något som står över och har högsta prioritet. Hela Bibeln andas detta maranatabudskap: Herren kommer!

Paulus förstod att hans tid här på jorden var på väg att ta slut och att han var på väg att offras i sitt lidande för Jesu namns skull. Vilken styrka att få läsa det han skriver: ”Jag har fullbordat mitt lopp”. Han talar om segerkransen, om det som är värt mycket mer än allt det jordiska. Och så ser han framåt och säger att segerkransen ligger till reds, inte bara för honom, men åt alla som älskar Jesu tillkommelse.

ANATA

Herre Jesus!

es våld, men församlingen hör Gud till och står
gar och gäster här i tiden, men tänk vilket upp-
ud har själv satt oss här att vara hans röst i tiden,
ondskans våld.

Kärleken som här kommer till uttryck
handlar om ett djup. En verklig kärlek
som formar vårt liv och våra tankar. Her-
ren kommer, pris ske Gud!

Bibeln talar mycket om tidens
tecken, om vad som ska
ske vid tidens slut. Något
som återkommer vid flera
tillfällen är det Jesus säger i
Matteus 10:19. Jesus talar om ett lidande.
Han säger inte *om* man drar er inför rätta,
utan han säger ”När man drar er inför
rätta, gör er då inte bekymmer”. Han
talar om något som kommer att ske. Och
i vers 22 läser vi:

- Ni kommer att bli hatade av alla för mitt
namns skull. Men den som håller ut till
slutet ska bli frälst.

Här står om ett lidande som en naturlig
konsekvens för en lärjunge. Jesus sa att
hans rike inte är av den här världen, och
att det i den här världen inte finns något
som hör honom till. Den här världens
furste kommer med sina uppsatta mål,
och han arbetar på sitt sätt för att fånga
upp och förslava människan. Men Guds
rike är inte av den här världen.

När man läser Bibeln förstår man också
hur den yttersta tiden på ett markant
sätt kommer att visa tolerans mot alla

möjliga olika inriktningar genom sam-
manslagningar av religioner och olika
kulturer. Det finns övergripande krafter
i samhället som arbetar metodiskt för att
förena religionerna. Alla – utom en; den
som hävdar att det finns ett namn som
står över alla andra namn. Det tänkesät-
tet ryms inte i den här världen. Vad är
det för namn?

- Varför larma hedningarna och tänka fol-
ken fåfänglighet? Jordens konungar resa
sig upp, och furstarna rådslå med varandra,
mot HERREN och hans smorde: ”Låt oss
slita sönder deras bojar och kasta deras
band ifrån oss” (Ps 2:2).

Psalmisten ger här en typisk bild som
klarnar allt mer som tiden går och som
handlar om det kristna budskapet i tiden,
ett budskap som anklagas för att vara
förtryckande. Man ser kristendomen som
bojar och hot mot mänskligheten och
blundar för att just i namnet Jesus så finns
den enda sanna befrielsen för människan.
Men du och jag har fått syn på, att endast
i namnet Jesus finns frälsning att få. Nå-
gon annan räddning finns inte. Men desto
mer vi närmar oss tidens slut, så blir det
trängre om du vill leva för Jesus.

I ett häfte: ”Blir världen bättre?” rap-
porterade FN nyligen om situationen i
världen. En del av statistiken som nämns

är skrämmande. Exempelvis att det glo-
bala biståndet uppgår till 135 miljarder
dollar per år. Det är mycket pengar, eller
hur? Men det står också att världens mili-
tära utgifter är 1 800 miljarder dollar!

Varför säger jag det här i en predikan?
Uppgiften speglar den här världen, sättet
man tänker på och hur man söker lösa
problemen. Med vapen och politisk makt
vill man skapa fred. Det sker genom för-
tryck och tvång. Sedan ger man en liten
del av militärutgifterna i bistånd.

Lite då och då presenteras rapporter i
försök att lugna människor. Exempelvis
sände Sveriges Radio för inte så länge
sedan ett program där man talade om att
det är färre som drabbas av terroristat-
tacker idag än på 70-talet. Man kan säkert
hitta statistik för att det också stämmer.
Det vi hade då var isolerade företeelser i
Europa. Belfast på Irland och terrorgrup-
per i Spanien som härjade och tog livet
av många. Men det vi upplever idag har
inget motstycke i historien. Okontrol-
lerat drabbar terrordåd i stort sett hela
västvärlden. Varje dag är det något nytt
att rapportera. Bara under de få dagar då
vi samlats till sommarkonferens har vi
kunnat läsa om fruktansvärda händelser
så gott som dagligen. Terrordådet i Nice,
och därefter massakern i München, som

Låt aldrig ropet MARANATA gå förlorat. Tappa aldrig det perspektivet i ditt liv, det djup som ropar till Guds djup: Kom Herre Jesus!

man menar har kopplingar till Brevjvics terrordåd på Utöya i Norge. Minst 80 personer dödades i Kabul, och strax innan jag gick in till det här mötet kom en rapport om att fyra barnsjukhus i Aleppo har bombats, där även spädbarn dödats. Hela jorden kokar. Världen är i ångest, och den är fylld av hat. Blir världen bättre?

Jag tynger ner er nu genom dessa rapporter, men faktum är att jag vill uppmuntra till att älska Herrens tillkommelse. Detta är kalla fakta om vad människor drabbas av, men vi har ett annat budskap som talar om hopp. Något av det mest tragiska är när man i kristen media lägger locket på och säger ”vår Herre kommer inte så snart”. Under 90-talet åkte vi runt på olika platser och hade möten. Arne Imsen talade i opinionsmöten om varför det är så tyst om Jesu tillkommelse. Det var väckelsemöten för att väcka människor inför detta faktum att tiden är kort. I kristen media publicerade man samtidigt stora artiklar för att tona ner tillkommelsen: Det är inte så mycket strider nu som förr. Jordbävningar – det är inte så farligt nu. Allt det Jesus talade om kan inte handla om våra dagar, osv. Det blev en kollision mellan budskapen.

Trots att båda talade i Jesu namn, för Kristi sak, så kom man till helt olika slutsatser. Vad kan det bero på? Demas, läste vi, hade kärlek till den här världen. Han var förmodligen också kristen, men anpassade sitt budskap så att det skulle gå honom väl på det sätt han tänkte och förstod och ville att det skulle vara. Men Paulus styrdes av en annan absolut; av Anden som ser över allt. Anden som skådar igenom, avslöjar och uppenbarar att tiden är kort; att Jesus kommer.

Boven i dramat är välfärden. Materialismen. Det finns ingen makt i tiden som har avvärjat så många kristna som just välfärden. Vårt eget land är ett talande exempel. Sverige låg i ruiner på grund

av dryckenskap och arbetslöshet – allt som gått förlorat på grund av de dyra krigen som varat. Vi var ett utarmat land med kaos och elände och sjukdomar som härjade. Men så började ett budskap bryta igenom som ledde till att hela folket berördes. En genomgripande väckelse drabbade hela landet. Istället för krogen och brännvinsflaskan samlades folk i stugorna till väckelsemöten, där man förkunnade och ropade ut att Jesus kommer! Det var ett budskap som bokstavligen lyfte Sverige upp ur misären.

Det går en generation, och vad händer? En generation till. I dag är Sverige ett av världens mest sekulariserade länder. I Sverige förbjuder man anställda att tala om Jesus, sjunga en psalm eller läsa en bön på arbetsplatser. Att vittna för sjuka och döende är förbjudet. Situationen i skolorna är något av det värsta man kan tänka sig, t.ex. då det handlar om den gudsfiendliga läroplanen och den för iden-

i det här kapitlet handlar om hur Gud griper in, reser upp, tvättar ren och pryder Jerusalem med smycken. Staden blir upprättad och får en helt annan status.

Jag tänker på mitt land när jag läser det här. Det är ett liknande skeende. Så kommer vi fram till vers 48. Helt plötsligt börjar det talas om Sodom. När vi hör namnet Sodom, vad tänker vi på? Sodom och hennes döttrar. Gud steg ned till Sodom, står det i Bibeln, ty det hade stigit upp ett rop därifrån.

- Så sant jag lever, säger Herren, Herren: Din syster Sodom och hennes döttrar har inte gjort vad du och dina döttrar har gjort. Se, detta var din syster Sodom synd: Högmått, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige. De blev högfärdiga och gjorde sådant som var vidrigt för mig. Därför försköt jag dem, när jag såg detta (Hes 16:48-50).

Man hade fått det materiellt gott och lät sig intas och styras av materialismen. Jag skäms för att säga på vilket sätt svensk välfärd är uppbyggd, det vi njuter av på bekostnad av lidande människor. Här står det att missgärningen bestod i att man inte utövade barmhärtighet och rättfärdighet. Istället började man bedriva det som var en styggelse inför Gud.

Romarbrevet 1 är ett kapitel man helst inte ska läsa idag om man inte har en väldigt liberal tolkning. Det står om Guds

Boven i dramat är välfärden. Materialismen. Det finns ingen makt i tiden som har avvärjat så många kristna som just välfärden. Vårt eget land är ett talande exempel

titeten söndrande genuspedagogiken.

Bibeln återkommer till den här problematiken vid flera tillfällen. En text i Hesekiel 16 ger en beskrivning av ett nedbrutet Jerusalem som ligger och krälar i stoftet. Vi läser i vers 5:

- Ingen såg på dig med så mycken ömkan, att han ville göra något sådant med dig eller visa dig någon misskund, utan man kastade ut dig på öppna fältet den dag du föddes; så ringa aktade man ditt liv.

Livet var en total misär. Fortsättningen

rättfärdighet i det här kapitlet.

- Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen (v.18).

Orsaken till det som sedan hände var att man gick emot Guds rättfärdighet och utövade ogudaktighet. Det handlar alltid om detta: Materialismen, kärleken till pengar – roten till allt ont – för med sig de förbannelser Bibeln varnar för.

- Trots att de kände till Gud prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan de förblindades av sina falska föreställningar så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan (v.21).

De hade lärt känna Gud. Om man har lärt känna Gud så vet man vad rättfärdighet är. Då vet man vad det är att utöva barmhärtighet och att dela med sig. Gud har sänt oss hit till världen att vara ljus och salt och visa på hans rättfärdighet. Han kom till de sjuka och lidande. Han sökte inte sitt eget. På samma sätt är du och jag kallade.

Man prisade och tackade inte Gud. Hur prisar vi Gud? Vad är en gudstjänst inför Gud? Det är exempelvis att dela med sig, osjälviskhet, att se till sin nästa, att älska sin nästa såsom sig själv. Det är att prisa Gud. Att söka upp den som ligger på botten och visa att det finns en Guds kärlek som finner uttryck i och genom församlingen. Det finns en anledning till att vi är här i tiden. Låt oss inte tappa bort det uppdrag vi fått från Gud, vilket handlar om något långt mycket mer än att sitta på härliga möten.

Vers 24 inleds med ett ”därför”, ett uttryck som för våra tankar tillbaka till vad vi har talat om.

- Därför utlämnade Gud dem åt deras hjärtans begär... Sedan följer beskrivningen om hur detta leder till ett moraliskt förfall. Man tappar greppet totalt och hela människosynen vrids och förvänds så att det onormala upphöjs till normalt o.s.v. Det skulle lika gärna kunna vara Paulus beskrivning av Sverige idag.

Det står i Uppenbarelseboken 13 om vilddjuret som förmår alla – alla är under ett järngrepp. Vi ser som en konsekvens i vårt religiösa landskap i Sverige idag att man är rädd att lyfta fram ämnena och gå emot det som inte är politiskt korrekt. Den kristna verksamheten och ställningstaganden blir ett köpsläende som handlar om anställningar och bidrag, om medel man vill ha för att tjäna Gud. Så kompromissar man med Guds eget ord för att få bidrag. Statsbidragen och enheten kring inkomsterna styr och är också den främsta orsaken till att vi idag har något som heter ekumenik mellan kyrkblocken. En del ängslas och tänker: Stackars oss. Världen vill inte veta av oss om vi vill stå för Bibelns budskap. Måste vi lida så här. Finns det inga demokratiska rättigheter för Guds folk?

I 1 Johannes brev står en viktig sanning:

- Vi vet att vi är av Gud och att hela världen är i den ondes våld (1 Joh 5:19).

Det är inte synd om oss. Vi måste vända på inställningen. Vi är saliga, för vi hör Gud till och vi tillhör hans eviga rike! Vi har tillgångar att erbjuda människor som de aldrig kan få här i världen. Hela världen är i den ondes våld, men församlingen är inte i den ondes våld.

detta ok, denna ondska och detta våld som djävulen härskar med och skapar ångest runt om vår jord.

Vi ska också ta med några citat från Apostlagärningarna som handlar om att vi inte är av denna världen och det vi får möta i tiden i form av förföljelse. Låt dig inte skrämmas av det motstånd du kan möta i världen. Du representerar ett annat rike och du har en uppgift här i tiden som inte får gå förlorad. Se istället frimodigt

Sverige är ett av världens mest sekulariserade länder. Här förbjuder man anställda att tala om Jesus, sjunga en psalm eller läsa en bön på arbetsplatser. Att vittna för sjuka och döende är förbjudet. Situationen i skolorna är något av det värsta man kan tänka sig.

Församlingen hör Gud till och står över världen. Vi är främlingar och gäster här i tiden, men tänk vilket uppdrag vi har! Himmels Gud har själv satt oss här att vara hans röst i tiden, att befria människor från ondskans våld. Befria i Jesu namn, så att människor får uppleva frälsning. Det är för deras skull vi är här, för dem som fortfarande är i den ondes våld. Men vi har ett budskap – budskapet som är Jesus. JESUS! Namnet Jesus har en sådan kraft.

I Uppenbarelseboken 12:11 skriver Johannes om en skara Herrens vittnen:

- De övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord, de älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden.

Texten fortsätter:

- Jubla därför, ni himlar och ni som bor i dem!

Kampen är ämne till tacksägelse, att det finns ett hopp. Men så följer motsatsen:

- Men ve dig, du jord och du hav...

Världen däremot, är i den ondes våld, och Lammets som blev slaktat är lösningen för varje människa, att bli fri från

framåt. Jesus sa då han talade om tidens tecken och sin tillkommelse: När allt detta börjar hända, lyft upp era huvuden! Jesus hade då just talat om den ångest som råder i tiden när man ser havets och vågornas dån. Lyft upp era huvuden!

I Apostlagärningarna beskrivs flera tillfällen då lärjungarna blev ställda inför rätta, förhörda och straffade:

- När de blivit frisläppta gick de till sina egna och berättade allt vad överstepräster och de äldste hade sagt till dem. När de hörde det, ropade de tillsammans till Gud och bad: ”Herre, du som gjort himmel och jord och hav och allt som finns i dem (Apg 4:23-24).

Man stämde in i en lovsång till Gud. Sedan kommer själva böneämnet fram, i vers 29:

- Och nu, Herre, se hur de hotar oss! Hjälp dina tjänare att frimodigt förkunna ditt ord

Det var ingen självömkan över att de fått lida och hur de hade drabbats. Det fanns något som stod högre och var värt mera: Ge oss frimodighet att i denna tid förkunna ditt ord. Halleluja!

I nästa kapitel läser vi om ytterligare ett tillfälle där syskonen fick lida:

- Och apostlarna gick ut från Stora rådet, glada att de ansetts värdiga att bli förnedrade för Namnets skull (Apg 5:41).

Vid ett tillfälle fick Paulus fly ganska direkt efter sin omvändelse, då han blev utsmugglad ur staden Damaskus. Hans fiender stod vakt vid porten och ville döda honom, men han flydde. Andra tillfällen fick han lämna städer han kom till för att man ville stena honom. Men så möter vi också tillfällen där det står om Paulus att han var bunden – inte i köttet och inte heller i själen och sina känslor. Det fanns något djupare. Han var bunden i anden!

Bunden i anden åkte han mot Jerusalem, trots att han visste att där väntade bojor och prövningar av olika slag. Han visste att när han kom till Jerusalem så skulle han få lida. Varför åkte han då dit? På vägen dit profeterades det över honom. ”Den man, vars bälte det här är...”, det var Paulus bälte, ”han kommer att bli bunden”. Syskonen i församlingen vädjade till honom: Åk inte dit! Men Paulus var bestämd; han skulle till Jerusalem. Han bad inte om att få slippa bojorna, han bad om frimodighet: Herre, ge mig frimodighet att stå fast vid ditt Ord, att förkunna din frälsning, att fullborda min gärning här i tiden. Ge mig frimodighet, Herre! Så att jag inte går under här i tiden. Så jag inte ger efter och väljer en annan väg, så att jag kan skåda framåt och gå med fasta steg.

Det handlar om det korta perspektivet; vi väntar Jesus, att han ska komma tillbaka. I Matteus 24 finns många ord av Jesus om den yttersta tiden, bland annat i form av varningar och förmaningar. Han talar om förvillelse och krig; folk mot folk, och hur man till och med inom den egna familjen kommer att strida mot varandra för Jesu namns skull.

- Så som det var under Noas dagar, så ska det vara när Människosonen kommer (Matt 24:37).

Det här är ett tidstecken vi ska vara uppmärksamma på. Jesus sa: Som det var under Noas dagar. Han fortsätter, och det han säger låter inte som något anmärkningsvärt:

- Under dagarna före floden åt de och drack, de gifte sig och blev bortgifna ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla. Så ska det bli när Människosonen kommer (Matt 24:38,39).

Vi går till 1 Moseboken 6, och där ska

vi lägga märke till två saker i texten. I första versen står:

- När människorna började föröka sig på jorden och döttrar föddes åt dem, så Guds söner att människornas döttrar var vackra, och de tog till hustrur alla de ville ha.

Och vi går till vers 5:

- Och Herren såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt var alltigenom onda. Då ångrade Herren att han hade gjort människorna på jorden, och han var bedrö-

darbyism på väckelsen. Speciellt i våra dagar kan man hitta artiklar som skriver om dessa rörelser där man säger: Det där är ingenting att lyssna på. Det är bara något som tillfälligt poppade upp med Plymothbröderna, Darby, Miller och andra. Man vill på det sättet locka kristenheten in i en och samma lugna fälla, som en enhet inom Kyrkornas världsråd. Men just det hör också tidens slut till.

Gud väcker upp en skara. Människor

Om man har lärt känna Gud så vet man vad rättfärdighet är. Då vet man vad det är att utöva barmhärtighet och att dela med sig. Gud har sänt oss hit till världen att vara ljus och salt och visa på hans rättfärdighet.

vad i sitt hjärta.

Vi ser först hur människorna började föröka sig på jorden. Jag slog upp *Levande Bibeln*, en parafras på bibeln. Där beskriver man Noa tid som en tid då en befolkningsexplosion ägde rum på jorden, men också en explosion av ondska.

Det här är verkligen ett tidstecken att se upp med. Det handlar om våra dagar! Under det sista århundradet har vi varit med om en befolkningsexplosion – från en miljard till sju miljarder. Man räknar med att år 2050 kommer vi att vara tio miljarder människor på jorden. Samtidigt ser vi hur ondskan fullständigt har exploderat på jorden. Efter andra världskriget har det inte funnits en enda dag med fred på jorden. Som det skedde på Noas tid, så ska det ske vid Människosonens tillkommelse.

På 1800- och 1900-talen växte det fram väckelserörelser som på ett nytt sätt började ropa ut budskapet om Jesu tillkommelse. Ofta sätter kritiker epitetet

vaknar upp inför denna sanning att han kommer snart. Han står för dörren. När man gör spe av budskapet om hans tillkommelse, så kom ihåg att man gjorde likadant på Jesu tid. Det var samma sak för Noa då han under alla dessa år fick stå där som förkunnare. Dels fanns det en ark, en frälsningsark. Det står inte om han bjöd människor komma in i den, men det står att världen var full av ondska. Det står om Noa att han var den ende rättfärdige mannen på jorden. En dag gick han in i arken, och Gud själv stängde dörren.

Så ska det ske vid Människosonens tillkommelse. Det är en allvarlig tid vi lever i. Och den är kort. Förlora inte ropet: Kom, Herre Jesus! Låt det få vara ditt signum. Låt andra runt omkring dig få säga vad de vill, men låt detta vara din väg: Jag älskar Jesus. Jag älskar hans tillkommelse. Jag vill lämna allt som hör den här jorden till och tjäna honom tillsammans med mina syskon, den kropp som Jesus har här i tiden. Snart kommer han igen! ■

Det blågula tältet - ett tabernakel i tiden

Vittnesbörd av Stig Erik Vestman

I samband med församlingens tältmöten i Falun kom jag att tänka på tabernaklet i öknen. När vi kom fram till platsen så var det första man såg det stora blågula mötestältet och en bit ifrån stod våra husvagnar uppställda.

Då Israels folk slog upp sitt läger på olika platser i öknen så byggdes först tabernaklet upp och sedan sattes tälten upp runtomkring. Då jag såg tältet blev det som en bild för mig som stämde så fint med Israels barn vid Sinai berg. Mötestältet fick mig att tänka på tabernaklet. Vid mötesplatsen i Falun finns också ett stort berg med hoppbackar på, men den bilden försvann och jag såg Sinais berg framför mig. Runtomkring mötestältet fanns husvagnarna där syskonen bodde, både unga och gamla, vilket förde mina tankar till folket som familjevis lägrade sig runt tabernaklet.

Alla vi som deltog i den här tältmö-

tesserien, vi lämnade en gång syndens land Egypten och fick tåga i öknen på väg mot ett löftesland. Genom tältmötena fick vi dra från plats till plats och förkunna ett befrielsens budskap, ett enkelt frälsningens evangelium som Sveriges folk behöver höra. Ännu idag finns det frälsning att få, och församlingens mål med dessa tältmöten är att nå det svenska folket med evangelium om Jesus Kristus.

Vi bröt upp från Falun och drog vidare till Mariestad och därefter till Näs-sjö och vidare till Råambshovsparken i Stockholm.

På liknande sätt drog Israel upp från plats till plats och drog vidare genom öknen till nästa plats där man slog läger. Till slut kom man fram till Jordanfloden vilket också är vårt mål en dag, och då är vi hemma hos Jesus.

Det var en tid innan Israel kom över floden men dagen kom då de tågade

över Jordan och fick ta landet i besittning. På samma sätt får vi en dag korsa Jordan och gå in i det förlovade landet som Gud gett åt oss.

Vi vet också att under resans gång så har flera vänner fått gå före och även där kan vi dra paralleller till ökenvandringen. Mose fick inte komma in i löfteslandet men han fick blicka in i det. Jag tror att många av dem som gått före oss har fått blicka in i det land där vi alla en dag ska få mötas tillsammans med Jesus.

Det är mycket arbete med tältmöten med att bygga, riva och transportera samt allt annat praktiskt arbete.

Nu tackar vi Gud för tältmötena och beder att vi ska få nå så många som möjligt med evangelium även fortsättningsvis. Snart en dag är vi framme vid målet. Jesus kommer! ■

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Nya böcker på BMC förlag!

Mot nya himlar och en ny jord Bok 1 och 2

Studier i Uppenbarelseboken, av Jan Egil Hafsahl

Bok 1 (212 sid) är en illustrerad nyutgåva som behandlar Uppenbarelsebokens kapitel 1-5, medan Bok 2 (174 sid) är helt nyutgiven fortsättning som behandlar kapitel 6-12.

Pris 200:- +porto för båda.

Beställs på bmc@maranata.se, www.shop.maranata.se, tel 08-98 56 83

Missionen

*I Dominikanska republiken och Haiti fortsätter församlingen
att vara en utsträckt hand till de mest behövande.
Läs mer om missionen på www.maranata.se/mission*

Ge en gåva till missionen PG 44 10 05-6

Bibel- och lärjungaskola **15 oktober - 6 november**

Maranataförsamlingen i Stockholm
inbjuder till tre veckor med bibelundervisning,
evangelisation och väckelsemöten.

Information: www.maranata.se, Tel 08-98 56 83, info@maranata.se